

Lothár György

SZEMTŐL SZEMBEN

(képes novella)

— kézirat —

Lokomotívon utaztak. Ketten ültek a kabinban, vagy ahogy a vonatokon mondják, a fülkében. Egymással szemközt, közvetlenül a résnyire lenyitott ablak mellett, aláhúzott lábakkal. A férfi váltakozó mélységben szemlélte a tájat. Szemei sarkaiból többször utastársára pillantott, és csak remélhette, hogy ő semmit nem tud erről. Az asszony olvasott. Zöld selyemkesztyűjét nem távolította el a kezeiről, és ha lapozott a könyvben, sikertelenül tette, úgyhogy kénytelen-kelletlen volt a másik kezét is használni. A férfi vékony szivarkát emelt ki egy bőrtárcából. Épp akkor villant fel markából a tűz szikrája, amikor a vonat lombkorona-alagútba érkezett. A fellobbanó sárga láng fénye hullámozva lepte be az arcát, és az arravaló alkalmat adott az asszonynak, hogy rápillantson a férfire. Osont a kültéri, árnyékos félhomály, majd ismét feltárulkozott a napfényes, nyári táj. Dimbes-dombos rétségen robogott keresztül a vonat. A férfi felfedezte, hogy

ugyanolyan a fűszőnyegének zöld tónusa, mint az asszony kesztyűjének színárnyalata. Érezte beáramló illatát, ami hasonlatos volt az asszony parfümjének aromájához. Embereket pillantott meg a burgonyaföldeken. Néhány vidéklakót, akik ösztönösen meredtek a vonatra. A magasabb lányka földig hajolt, mintha a barna ebet ragadta volna nyakon, hogy pajkosságát fenyítse, ellenben csak növényért nyúlt. Sajnálta a kesztyűst, hogy lemaradt az élet képregényének idilli, csodálatos fejezetéről. Visszapillantott az arcára és éppen látta, amint a feje lassan, kicsinykét előre bicsaklott. A könyv is megmozdult elerőtlenedett karjaiban. Nyíltan az elbóbiskoló asszonyt szemlélte és felettébb gyönyörűnek vélte. Visszaébredve szendergéséből a kesztyűs, üres oldalakat tárt fel a könyvben. Elgondolkozva fordította el róla a tekintetét és nézett keresztül ő is a fülkeablakon. Az ég kicsipkézett alját figyelték mindketten, amint összeért egy távoli fenyvessel. „Kicsúszott” az ég alól az erdő, és a hibátlan kékség súlytalanul zuhant vissza a feszes pusztaságra. Apró házacsákák előtűnése szemléltette velük, hogy településre gördültek. Fékezett a szerelvény, majd lassú érkezéssel állt meg a vonat. A kicsike állomás üres peronpadjai között kevesen álltak, közöttük a vasúti ügyeletes. Étkezés közben érte az érkezés, de azt nem lehetett tudni, hogy a vonat sietett-e vagy ő volt előbb éhes. Parancsolóan emelte magasba kopott jelzőtárcsáját, mint akinek korlátlan

hatalma van, élet-halál ura. Aztán valamiféle fényes sípba fűjt, amitől kipirosodott az arca. Láthatatlan, éles pengeként hasította fel a csendet a hang. A galambok riadtan felröppentek és egy kisgyerek is felsírt. A második sípolás hosszú volt. Gyengéden mozdította meg a türelmes tonnákat. Egymásra pillantottak. Tekintetalálkozásuk összetapadt, lecsendesítve számukra a fémkerékgördülések kattogó, gyorsuló ritmusát, a sínek kiáltó sírását. Lenyűgözte a férfit az asszony álomszép arcába foglalt ékszerszerű szempár, a vállai mögé ömlő aranybarna, lágy haj. Nem bánta volna azt sem, ha személyesen keresi fel ezen élményért cserébe a halál: Szikrázó napsütéses, nyári délutánon, valahol a nyílt pályán, becsületes küzdelemben szíven szúrja. Elernyedte élettelenül ringatódzik a puha ülésben, miközben egyre gyorsabban fut a mozdony. Törésig feszülnek benne a dugattyúk. Az augusztusi estpír fejezi ki egyedülként közlékeny részvétét azzal, hogy tapintatos lassúsággal görgeti le egéről az elhervadó fényű Napot.

– Szép napot! – köszöntötték a férfit, amint megébredtették.

– Hol vagyok? Mi történt? – tette fel kissé zavartan a kérdéseket, miközben a körülötte állókra bámult.

– A Nagyboldogasszony megyei kórházban van, Tamás. Zsoldosdomonkos főorvos vagyok. Három napja hozták be

magát a vasútállomásról. Megállt a szíve a vonaton, és meghalt. Esetkocsi ment ki önhöz. Kollégáink ugyan mindent megtettek, de már csak a klinikai halál tényét tudták megállapítani. Az élet viszont másképp gondolta. Életjelet adott magáról az elkülönítőben, majd két napon keresztül kómában volt. Mindannyian elképedve állunk a történetek előtt. Egészségesen tért vissza közénk – megtapsolták.

– Az asszonyka értesítette önöket?

– Miféle asszonyka?

– Akivel együtt utaztam!

– Információink szerint, ön egész úton egyedül volt a fülkében.

– Nem... nem... Volt ott egy asszony is! Nagyon szép hölgy! Vállai mögé folyó, aranybarna hajjal. Leirányuló, olykor-olykor felpillantó, fenséges, felemelő tekintettel. Ő az! – mutatott a kórterem fehér falán függő egyetlen festményre, miután észrevette. – Egészen biztos, hogy ő az!

– Tamás, az ott, a képen, a zöld kesztyűs Madonna, a kicsi Jézuskával!

– Valószínű, hogy álmodta – jegyezte meg valaki alig hallhatóan.

– Nem álom volt! Valóság. Tudom, hogy ő volt velem. Egymással ültünk szemtől szemben!

A zöld kesztyűs Madonna

*